

Проживѣхъ три месеца. Една заранъ дойде изъ полицията единъ пандуринъ и ме повика да ида при началника. „Защо ли ме вика началникътъ?“ си мислѣхъ азъ и крачехъ къмъ конака. Когато влѣзохъ въ стаята на началника, то той ме изгледа отъ главата до петитѣ и попита ме:

— Какво работишъ въ Крагуевацъ?

— Нищо не работя, — отговорихъ азъ.

— А отде вземашъ пари да харчишъ?

— Имамъ си, — казахъ азъ.

— Ти си ходилъ по кафенетата да пиешъ и да правишъ на хората безпокойствие, — рече той.

— Откакто съмъ се родилъ, то не съмъ турилъ ни вино, ни ракия въ устата си.

— Не зная, азъ така съмъ се известилъ отъ полицията.

Въ това сжщо време началникътъ заповѣда на чиновнитѣ си да ми дадатъ изпжденъ паспортъ за въ Паракинъ. Азъ нищо не проговорихъ и вземахъ паспорта.

Отидохъ да се простя съ Илия и съ Цека. Когато имъ казахъ що се е случило съ мене, то тия ми рекоха да не излазямъ изъ Крагуевацъ.

— Началникътъ е единъ будала, — каза Илия, — а чиновнитѣ му сж хайдуци или обирачи. Ако ти да би подхвърлилъ нѣкоя рубля на полицеина, то отъ тебе не би имало по-добъръ и по-честенъ гражданинъ. Началникътъ и полицеинътъ глобятъ свѣта и дѣлятъ си плячката.

Азъ не повѣрвахъ, защото знаехъ, че въ Сърбия не сж възможни никакви безобразия.

— А ти мислишъ, че въ Сърбия нѣма лошава хора? Ако върховното правителство да би знаело що става въ града ни, то би унищо-